

DIALOG - DIREKT # 24

Moralisk upprustning

Kära vänner!

Efter ett kort mellanspel av Gunnar S är jag nu tillbaka i redaktörsstolen. Tack Gunnar!

Indien

Vi hade en värdefull tid som familj i Indien. Oroligheterna kom man nog närmare i västerländska media. Vi fick dock en bakgrund till orsakerna och maktspelet. Vad jag inte visste var att Ayodhia, där en moské revs av hinduer, motsvarar för hinduerna vad Jerusalem är för oss kristna. Hindu-religionen är svår att förstå - även för hinduer och Hindumytologins berättelser är så gamla att ingen med säkerhet vet vad som är verkliga händelser och vad som är uppdyktat. Enligt mytologin föddes dock hinduernas gud Ram i Ayodhia. Man hävdar nu att det var just på den platsen där denna moské stod. När muslimerna invaderade Indien rev de många tempel och byggde moskéer.

Rajmohan Gandhi förklarade för oss i Panchgani att denna linje aldrig tidigare har framförts förrän nu då ett politiskt parti använder detta och med viss framgång spelar på känslor mot muslimerna.

Anledningen till att vi for till Panchgani var en återförening av Song of Asia-gruppen. Detta skådespel hade sin början i Panchgani för 20 år sedan. Vi var ett 40-tal med anknytning till SOA som träffades med familjer och de 30 barnen därtill hade det minst lika roligt.

En ide som föddes var att Song of Asia inte alls spelat ut sin roll. Budskapet i skådespelet, som förenklat kan uttryckas som konfliktlösning, är aktuellare än någonsin.

Denna överrumplande vändning visade sig finna gensvar i många av oss, en längtan att ens liv kunde användas till något stort. En australisk lärare drog en parallell med en samling rörliga magneter som han använder för att undervisa om magnetismen. I fritt tillstånd pekar magneterna åt olika håll, men när ett magnetfält får påverka dem ställer de individuella magneterna in sig efter det yttre magnetfältet. Så upplevde han dagarna i Panchgani.

Bara helt kort om Song of Asia Forum. Vi beslutade att skapa ett kontaktnät för att försöka nå alla som var med i Song of Asia. Ur

denna grupp kan små insatsgrupper bildas, då det är behov på något ställe. En första sådan planeras i Kambodja till våren. Kontakten skall ske via rundbrev 2 gånger per år och under-tecknad hamnade i rollen som redaktör. Kontaktnätet är öppet för var och en som haft någon anknytning till SOA, det må så vara som inbjudare, deltagare i en lokal kommitté eller värd under besök av SOA. Jag tar emot namn och adresser.

Jan Franzon har bearbetat Gunnars frågor från förra DD:

"Jag arbetade heltid (med MRA, red anm) i 22 år och trodde jag skulle fortsätta livet ut. Det var en "jättegrej" att tänka om, när Gud konfronterade mig med tanken. Visserligen hade jag haft mina frågetecken under några år, därför att förutsättningarna som fanns när jag beslöt att satsa på "heltid" ändrats sedan dess. Om Gud skulle vilja ha mig på "heltid" igen, skulle det säkert kräva en lika stor omställning. Motiveringen kommer säkert hand i hand med det "inre tvånget". En uppenbar och konkret uppgift parad med en kallelse skulle nog vara mina minimikrav.

Det som vi förr kallade "det svenska laget" (just nu känner jag inte för att jobba fram adekvata uttryck) var grupper av människor med initiativ, stort rum i hem och hjärta, hög prioritering och disciplin, öppenhet och omtanke. Idag är vi kanske mer lik en stor suddig gemenskap med mycket välvilja och djup längtan. Jag har en vision att ur detta kan växa en förbundenhet med rätta relationer till Gud och medvandrare som är byggd på en ärlighet av en ny dimension vilket får oss alla att tänka djärvt. Detta skulle vara min referensgrupp som heltidsarbetare i ny tappning. Och det är inte helt osannolikt att Östersjökonferensen kan ha något med detta att göra!?

Väsentligheter, ja det kan bara bli synpunkter därför att vi alla har olika förutsättningar. I vår familj har vi två tonåringar. Det är vår topprioritet. Vi har varit med att önska oss det — Gud har givit oss chansen att förvalta den gåvan. Tonåringarna är en del av vår utbild-

ning/fostran som vi inte har råd att sumpas bort. Vi har något att förmedla som är en del av en 20 årsplan. Vi har valt att yrkesarbeta med människor och för en arbetsgivare som har Guds vilja som prioritet. Så våra veckoträffar med hans familj då vi låter alla livets sidor genomlysas av ärlighet, kärlek och helande är en prioritet. Sen faller många andra saker på plats med en ständig kamp om hur hårt vi vill anstränga tiden. Högre upp på listan skulle jag vilja ha Ingrid och mina ensamma stunder med tänt ljus och örtté, mer brevskrivning. TV får stryka på foten för boken. Sällskapsspelets renässans borde det skapas en folkrörelse för. Restaurantbesök överväger vi sällan.

Till sist, DD och framtiden. DD har inte spelat ut sin roll. DD börjar finna sin roll. Kanske vi behöver ett förtryckt betalt svarskort till alla läsare för att få 100% svar på vad alla tänker. De som inte vill skriva kan skapa KK (konferens kvickt) och träffas i stället. Huvudsaken är att vi kommunicerar den sanning Gud gett oss, för det är den som gör fria.

Jan Franzon

En debut-artikel så från Gunnar Fur:

"Efter senaste DD med Gunnar Söderlunds tankar och frågor har jag tänkt på Moralisk upprustning och min egen relation till det. Ibland kan det komma något av ångest och desperation över mej, när jag ser hur vårt "lag" blir allt äldre och allt färre och utan förnyelse och vet att detta inte bara gäller i Sverige. Har vi vikit av från Guds väg, så att Han måst överge oss?"

Men när sådana känslor vill fylla mej, är det som om Gud nästan handgripligt vrider mitt huvud och mina blickar bort från detta och pekar på vad han fört oss in i de senaste åren. För min del har det gällt Polen, öppningar in i f.d. Sovjetunionen, kontakter med somalier, utbildningskonferensen i Caux i somras m.m. Då ser jag med förundran Gud i verksamhet. Något som liknar den här upplevelsen är att jag ofta manas att tacka Gud, liksom på trots, när upplevelsen av mina egna svagheter och synder och andras överväldigar mej. Det blir som en uppvind i anden.

Moralisk upprustning, hur det nu ska skrivas, presenteras och definieras, förblir för mej något unikt, både genialt och samtidigt underbart enkelt, något för alla människor. Där har vi detta att lyssna till Gud, få ledning, den stilla stunden, tron att Gud har en plan och att han verkar i hela världen. Men i detta har jag också småningom upptäckt, att mycket har

varit något utifrån pålagt, ett visst sätt att tänka, tala och "arbeta". Där gömmer sig också en önskan att dra människor "in i" MRA, få dem att stå för det, bli en del av vårt lag. Tror att den inställningen också hänger ihop med en rädsla för hur människor ska reagera på MRA. När jag då "presenterar" MRA, blir jag antingen allmänt positivt luddig eller så känner jag tvånget att "bekänna" MRA och inget blir riktigt.

Det jag har sett är att jag behöver öppna mitt hjärta för människors, mitt eget lands och världens nöd och behov, så att jag av medkänslans nöd och av kärlek till Gud ger det underbara liv och svar jag själv har funnit vidare. Det avgörande blir då andra människor och andra länder och Guds lidelse att ge sitt svar. Då är det ingenting utifrån pålagt av andra utan kommer inifrån, jag blir "självtänkande". Då tror jag också frågan "Vilken är vår uppgift?" blir irrelevant. Då fungerar lagbrev, Alnäs, konferenser, heltidsarbete, "kamp för" människor och världen som levande instrument. Är det detta som Gud har hållit på dessa år att rena oss till?

Gunnar Fur.

För mig var heltidsarbete en lärotid, jag ville lära mig mer om MRA. Sedan fortsatte det av bara farten, inom gemenskapen betraktades MRA som det enda viktiga och man uppmuntrades inte att tänka på att göra något annat. Andan inom gemenskapen är nu mycket annorlunda med en större ödmjukhet beträffande vår betydelse bland andra goda krafter. I princip kunde jag tänka mig att arbeta heltid igen men det skulle behöva vara kopplat till något konkret program.

DD fortsättning.

Flera har indikerat att DD borde fortsätta och då tycker jag att vi gör det. Det blir då aktuellt med den kontrollstation som jag beskrev i ett tidigare nr. Du som vill fortsätta få DD måste på något sätt anmäla ditt intresse. Jag har redan fått besked från nästan 25% av läsekretsen. För övriga blir detta sista numret om jag inte hör något.

Antero